

Rosa Cabedo és llevadora del CAP de l'Ametlla des del 2008.

part natural, acompanyar-la mèdicament perquè el tingui. I si vol un part amb anestèsia (amb epidural), endavant. El teu embaràs l'has de portar tu, de la mateixa manera que tu portes la teva vida.

La feina de llevadora ha canviat molt.

Fa 50 anys només la meitat de les dones anaven a l'hospital. Tot eren parts normals. Una cesària era cosa de vida o mort. Ara s'ha capgirat: el 30% de les dones acaben amb cesària.

Deunidó!

Sí, perquè segons l'OMS (Organització Mundial per a la Salut) no hauria de superar el 15%. Que es facin tantes cesàries és perquè la vida d'un nadó està més valorada que abans i perquè és una intervenció que ha millorat molt: quasi no té risc i ni mortalitat. Senyores grans et diuen: "Jo vaig perdre un fill", però avui seria considerat molt dolorós socialment. Ara, també hi ha una tendència naturalista de tornar als parts a casa.

N'has assistit?

No, i no ho faré perquè em fa respecte. M'he format en un hospital, i en un hospital estic molt valenta perquè si passa res es pot fer cesària, tens el metge, els medicaments... A Holanda un 35% de les dones pareixen a casa. No ho trobo cap bogeria, però penso que amb els avenços actuals no cal.

Així, per què hi ha demanda?

Perquè la mare vol intimitat, comoditat i un procés natural. El que hem de fer és humanitzar els hospitals! També voldria lluitar per això. Que fos com a Alemanya, on les habitacions de les parteres són confortables i no com les dels malalts.

Com està la natalitat?

Hi ha hagut un pic entre 2005 i 2007, els fills del baby boom dels anys 70. Però la mitjana per família ha baixat. Jo, amb la crisi, tinc la meitat d'embarassades. I entre això i que hi ha molts solters i parelles que decideixen no tenir fills, no hi ha recanvi generacional. Per anar bé hauríem de tenir tres fills, però això ni els immigrants.

Per raons econòmiques?

Sí, però també frena molt la conciliació familiar i laboral. És una fallàcia! De vuit a nou del matí has de col·locar els nens, i de cinc a sis de la tarda, igual. Això crea estrès! A la feina et pressionen perquè facis les 40 hores, cursos... I quan demanes reducció de jornada et posen en un lloc de responsabilitat inferior. La maternitat va lligada a una degradació laboral.

Quin incentiu!

Per això associacions com Les Dones del Tenes són molt importants. S'han de fer grups de pressió: una sola no fa res! S'han aconseguit 15 dies de paternitat, però a Suècia els pares tenen un mes i les mares, un any de permís.

Està mal vist no tenir fills?

Crec que no. Potser al pare d'una dona que no vol tenir fills li sabrà greu, però si a la feina dius que no vols tenir fills, professionalment creixaràs! Trobo molt bé la gent que és sincera amb si mateixa i reconeix que un fill no quadra en el seu estil de vida i no en té. Val més això que tenir un fill perquè toca o per reconciliar el matrimoni, cosa que no és bon començament per a un nadó.

Tenir un fill perquè toca...

Ara ja no tant, perquè els joves ho tenen molt cru, però la meua generació, que molts fins als 30 anys no van tenir la necessitat de treballar, han viscut tan bé que s'han comprat la casa, han viatjat, i ara, a 35 anys, diuen: "Ho he fet tot, a la vida! Em falta provar això de tenir fills".

I com els va?

Són els que després et diuen: "És que a mi això m'ha canviat la vida, ningú m'havia dit que era així, el nen no calla en tot el dia... I no és el nen: és el menjar, el netejar, els bolquers, la roba..." Esclar que és tot això! Què s'havien imaginat?